Motion

1978/79:2312

av Kalevi Wernebrink
med anledning av propositionen 1978/79:99 om en ny trafikpolitik

Gällande bestämmelser avseende det enskilda vägnätet med statsbidrag har verkat i många år och är med anledning härav både byråkratiskt krångliga och omoderna i sin utformning.

Trafikunderlaget på nämnda vägar har radikalt förändrats genom åren från att vara enbart en de boendes angelägenhet till att numera betjäna ett bredare register av trafikanter för exempelvis genomfart, semestertrafik och övrig fritidstrafik till olika aktiviteter. Denna förändring av trafikbilden kräver en omvärdering av gällande bestämmelser, varför undertecknad hemställer att hänsyn tas till nedanstående synpunkter.

Nuvarande minimibestämmelser för intagning till statligt bidrag med 1 000 m för genomfart, 1 400 m för vägslinga och 400 m för anslutande sidoväg bör framöver uppmjukas och endast utgöra riktpunkter, så att undantag kan göras i de fall längden av vägen inte räcker till men fast befolkning bor vid och betjänas av vägen.

Gällande normal- och minimibredder för statsbidrag till förstärkning och ombyggnader som f. n. är 3,5 m bör ökas till 4 m med följande motivering: Kommunerna går i många fall in med bidrag till exempelvis oljegrus. På en belagd väg ökar trafikhastigheten med minst 20 %, och 3,5 m vägbredd medger inte möte mellan personbilar, vilka utgör huvudparten av trafiken. Från trafiksäkerhetssynpunkt bör vägbredden i dessa fall ökas till minst 4 m och driftbidragen baseras på dessa vägdelar till nämnda vägbredd.

Bildandet av vägsamfällighet och intagning av väg för statsbidrag brukar föregås av en lantmäteriförrättning för uppdelning av vägdelar på de fastighetsägare som berörs av vägen vid bildningstillfället.

Efter några år har förändringar i boende och nyttjandeförhållanden ändrats på grund av tillkommande fastigheter för såväl fast boende och fritidshus som företag. Om frivillig överenskommelse ej kan träffas mellan vägsamfälligheten och nytillkomna vägbrukare, måste en ny lantmäteriförrättning göras – en procedur som vägsamfälligheten får bekosta. En ny förrättning med stor kostnad och kanske ett mindre utbyte gör att vägsamfälligheterna i de flesta fall avstår från denna och att orättvisorna i uttaxeringarna på vägbrukarna består.

Önskvärt är att, om nuvarande system måste bibehållas från rättssynpunkt, statsbidrag utgår med 100 %.

I annat fall kan ev. ett enklare system för förrättning framtas som kan skötas av exempelvis vägförvaltningens grupp för enskilda vägar.

Med hänvisning till det anförda hemställs

att riksdagen med anledning av propositionen 1978/79:99 beslutar

1. att nuvarande minimibestämmelser för intagning till statligt bidrag ändras till att endast utgöra riktpunkter,
2. att gällande minimibredd vid förstärkning och ombyggnad fastställs till 4 m,
3. att 100 % statsbidrag utgår till förnyad lantmäteriförrättning beroende på väsentliga förändringar av brukande och tillkommande fastigheter.

Stockholm den 27 mars 1979

KALEVI WERNEBRINK (c)